

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 5C/77/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211858
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Helena Loduhoová
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2013:3712211858.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Považská Bystrica, samosudca JUDr. Helena Loduhoová v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35807598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, právne zast. Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36864421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4 proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a .**

Odporcovi súd náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podal na tunajší súd návrh v hore uvedených veciach, pričom veci, ktoré napadli na tunajší súd pod č. k. 5C 77/2012, 5C 78/2012, 5C 79/2012, 5C 80/2012, 5C 81/2012, 5C 82/2012, 5C 83/2012, 5C 84/2012, 5C 85/2012, 5C 86/2012, 5C 87/2012, 5C 88/2012, 5C 89/2012, 5C 90/2012, 5C 91/2012, 5C 92/2012, 5C 93/2012, 5C 94/2012, 5C 95/2012, 5C 96/2012, 5C 97/2012 spojil súd uznesením zo dňa 11. 10. 2012 na spoločné konanie s tým, že tieto veci sa budú viesť pod č. k. 5C 77/2012. Ďalším uznesením zo dňa 14. 1. 2013 súd pripojil na spoločné konanie veci 7C 162/2012 a 8C 130/2012 a uznesením zo dňa 7. 3. 2013 aj vec 3C 117/2012, ktorá bola v priebehu konania potom vylúčená na samostatné konanie z dôvodov, že v tejto veci nebolo rozhodnuté o vylúčení zákonného sudcu. V týchto konaniach sa navrhovateľ domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Považskej Bystrici. Navrhovateľ v jednotlivých návrhoch uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Uviedol tiež, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako veriteľ zo zmluvy o úvere navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonávať exekúciu. Jednotlivé exekúcie, ktoré sú predmetom tohto sporu navrhol vykonať pre pohľadávky, ktoré mu vznikli nesplnením záväzkov, vyplývajúcich z jednotlivých zmlúv o úvere uzavreté s dlžníkmi, ktoré sú predmetom tohto konania. Poukazoval tiež na to, že návrhy na vykonanie súdnej exekúcie súdny exekútor zaevidoval a v rámci uvedeného exekučného konania predložil na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom na tunajší súd. Zároveň požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré súd exekútorovi uložil pod jednotlivými číslami.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že podal návrh na zmenu súdneho exekútora exekučnému súdu v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Napriek tomu, že návrh na zmenu exekútora mal všetky formálne a materiálne podmienky podľa Exekučného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku, exekučný súd o návrhu nerozhodol v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného od 1. 12. 2006. Navrhovateľ ďalej v jednotlivých

návrhoch poukazoval na to, že tieto exekučné veci nevykazovali prvky nadmernej právne zložitosti, nevyžadovali si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu a nerozhodol o návrhu v zákonom stanovenej lehote a týmto došlo k porušeniu zákona. Navrhovateľ tiež tvrdil, že v jednotlivých prípadoch neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Navrhol na podporu svojich tvrdení, aby si súd pripojil jednotlivé exekučné spisy, pričom postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom. Navrhovateľ mal tiež za to, že nečinnosť exekučného okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, poukazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR pod sp. zn. IUS 41/02, IIIUS 117/02, IUS 13/05.

V tomto prípade uplatnenej náhrady škody si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu, ktorá predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutí o ňom. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov svojho zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- €, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom 50,- €, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolu stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- €. Tvrdil, že celkovo vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu mu vznikla škoda 175,- €. Navrhovateľ zároveň tvrdil, že táto škoda by mu nebola vznikla, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu. Ďalej tvrdil, že návrh na zmenu exekútora podal preto, lebo stratil dôveru k pôvodnému súdnemu exekútorovi vzhľadom na jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených záujmov navrhovateľa, ktorý mal odôvodniteľné podozrenie o vzniku škody na jeho strane. Keďže exekučný súd ostal po podaní návrhu na zmenu exekútora nečinný, musel navrhovateľ za účelom udržania bonity jeho pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovať exekútora a ďalšie účasné orgány, čo si vyžiadalo aktívnu systémovú správu pohľadávky navrhovateľom. Zároveň s takýmto nárokom si navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej dobe, v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v primeranom čase, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup súdu, podľa tvrdenia navrhovateľa, vznikol v dôsledku jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodených. Poukazoval na to, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že nastanú účinky predpokladané v ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom súdu dôjde k zmene exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu pohľadávky navrhovateľa. Nesprávny úradný postup vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa rizikám, akým je skutočnosť, že neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora mohlo dôjsť k zániku povinného, k mareniu účelu konania pre stratu kontaktu k povinnému, alebo k insolvenčii povinného. Preto navrhovateľ náhradu nemajetkovej ujmy považoval za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Poukazoval na neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu spojených s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času a že toto vyvolalo u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo na rovnosť spoločnosti. Časové zmeškanie považoval za zbytočné, právne nezodpovedateľné a ktoré spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov. Tvrdil tiež, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 663,88 € ročne. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia poukazoval na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a uplatnil si primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvnenie podnikateľského plánovania, rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky sumu tak ako ju vyšpecifikoval v jednotlivých konaniach podľa počtu dní, počas ktorých bol exekučný súd bezdôvodne nečinný. Vypočítal nárok alikvotným pomerom 55,32 € za každý mesiac omeškania.

Vo všetkých návrhoch poukázal navrhovateľ na to, že podľa § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie. Navrhol ako dôkaz na túto skutočnosť pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatnenej v tomto konaní.

Nároky na náhradu škody si uplatnil navrhovateľ z tohto dôvodu v exekučných konaniach, ktorých exekučným titulom bolo jednak súdne rozhodnutie, ale aj vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. V prípade rozhodnutia rozhodcovského súdu poukazoval navrhovateľ na to, že všeobecný súd nemôže dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlužníka) tam, kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase a to tam, kde ich platné právo zriaďuje. V tejto súvislosti navrhovateľ poukazoval na tú skutočnosť, že všeobecný súd si pri výklade aplikácie podmienok pripustenia revízie rozhodnutia musí byť vedomý toho, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv a to bez ohľadu na to aký iný účel revízneho konania sleduje štát, napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa. Tento účel podľa názoru navrhovateľa nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníkov tak, že sa ochrana subjektívnych práv celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. V súvislosti s posudzovaním rozhodcovského rozsudku, ako exekučného titulu, zo strany všeobecného súdu zdôraznil tú skutočnosť, že na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa ust. § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske-súdne konanie a tak požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Navrhovateľ mal za to, že práve táto prekážka tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadnúť ex officio a že teda podľa platnej právnej úpravy rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom-súdnom konaní. Preto v konaní súdu, kedy rozhoduje o vydaní rozhodnutia o žiadosti na udelenie poverenia na výkon exekúcie nie je dôvod, aby súd postupoval nesústredene a s prietahmi a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by mu umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny s jej príslušenstvom a prekážky vo veci rozhodnutej.

Tak, ako z predchádzajúceho dôvodu, aj v tomto prípade si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu v jednotlivých prípadoch vyčíslení a zároveň nemajetkovú ujmu v peniazoch.

Ako už bolo uvedené, po nápade veci do senátu 5C boli tieto spojené na spoločné konanie, ktoré sa vedie pod č. k. 5C 77/2012. Za porušenie povinnosti súdu vydať poverenie na výkon exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu sa týkalo konania 5C 77/2012, 5C 78/2012, 5C 79/2012, 5C 80/2012, 5C 81/2012, 5C 82/2012, 5C 83/2012, 5C 85/2012, 5C 86/2012, 5C 89/2012, 5C 91/2012, 5C 92/2012 a konania 8C 130/2012. Po tom, ako súd spis predložil Krajskému súdu v Trenčíne na rozhodnutie o námietke zaujatosti a po rozhodnutí krajského súdu, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci, vykonal súd dokazovanie oboznámením sa s obsahom exekučného spisu tunajšieho súdu 10Er 866/2012. Z obsahu spisu tunajšieho súdu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie bola na tunajší súd doručená dňa 13. 8. 2012. Ako vyplýva z obsahu tohto exekučného spisu, exekučným titulom, o ktorý navrhovateľ opieral svoju žiadosť o vydanie poverenia bolo rozhodnutie Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. Po podaní tohto návrhu tunajší súd uznesením 10Er 866/2012 zo dňa 23. 8. 2012 návrh navrhovateľa na vydanie

poverenia zamietol. O vydaní poverenia súd rozhodol v 10-dňovej lehote a proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ odvolanie dňa 13. 9. 2012. Prvostupňový súd predložil odvolanie po vyrubení súdneho poplatku jeho zaplatení Krajskému súdu v Trenčíne dňa 7. 3. 2013 a krajský súd uznesením zo dňa 28. 5. 2013 prvostupňového rozhodnutie tunajšieho súdu potvrdil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 7. 2013.

Vo veci 5C 78/2012 opieral navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody o exekučné konanie, ktoré sa vedie na tunajšom súde pod č. k. 6Er 674/2009. Súdny exekútor požiadal tunajší súd o vydanie poverenia dňa 14. 10. 2009 a exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, ktorého zriaďovateľom je Slovenská rozhodcovská a. s. O návrhu súd rozhodol uznesením dňa 10. 12. 2009 tak, že žiadosť exekútora na vydanie poverenia zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nebolo podané, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. 1. 2010. V čase medzi podaním návrhu do vydania rozhodnutia o udelení poverenia súd vyzval oprávneného 12 dní po podaní návrhu, aby predložil súdu zmluvu o úvere zo dňa 30. 9. 2008, na podklade ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok. Po tom, ako si oprávnený túto povinnosť nesplnil a po tom, ako mu uplynula lehota, ktorú mu súd dal, teda 20 dní, súd vo veci ihneď rozhodol.

V konaní č. k. 5C 79/2012 sa navrhovateľ domáhal náhrady škody v súvislosti s konaním, ktoré sa vedie na tunajšom súde pod č. k. 4Er 682/2011. Ako vyplýva z obsahu tohto exekučného spisu, súdny exekútor podal na tunajší súd návrh na vydanie poverenia dňa 15. 7. 2011. Exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý bol zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. Tunajší súd po 13 dňoch, t. j. 28. 7. 2011 vyzval Stály rozhodcovský súd, aby predložil spis, ktorý vedie pod č. SR 02617/10 a to v lehote 14 dní. Stály rozhodcovský súd reagoval na výzvu súdu dňa 16. 8. 2011 a Okresný súd v Považskej Bystrici dňa 8. 9. 2011 rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia zamietla. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 6. 10. 2011.

V konaní č. 5C 80/2012 sa navrhovateľ domáhal náhrady škody v súvislosti s konaním, ktoré prebieha na tunajšom súde pod č. k. 3Er 800/2009, ktoré súd vylúčil na samostatné konanie uznesením, nakoľko v tomto konaní nebolo rozhodnuté o námietkach navrhovateľa odvolacím súdom.

V konaní 5C 81/2012 sa navrhovateľ domáhal náhrady škody v súvislosti s exekučným konaním, ktoré sa vedie na tunajšom súde pod č. k. 4Er 35/2010. V tomto konaní bola žiadosť o vydanie poverenia na výkon exekúcie doručená tunajšiemu súdu dňa 20. 1. 2010. Dňa 22. 1. 2010 bol oprávnený vyzvaný, aby zaplatil súdny poplatok, na čo 1. 3. 2010 navrhovateľ reagoval tak, že súdu zaslal podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu z dôvodov, že súd ho zároveň vyzval, aby predložil aj spis rozhodcovského súdu. Zároveň v ten istý deň aj namietať prietahy v konaní. Dňa 15. 3. 2010 súd vyzval Stály rozhodcovský súd o pripojenie predmetného spisu, ktorý bol súdu doručený 6. 4. 2010 a dňa 29. 4. 2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na výkon exekúcie zamietol. Po tom, ako podal navrhovateľ proti tomuto uzneseniu odvolanie a po tom ako bolo príslušné odvolanie doručené na vyjadrenie, bol spis predložený krajskému súdu, ktorý uznesením zo dňa 30. 9. 2010 prvostupňové rozhodnutie potvrdil a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 11. 2010.

Vo veci 5C 82/2012 nárok navrhovateľa vyplýva z rozhodnutia 3Er 573/2009, kde žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 26. 8. 2009. Spolu s návrhom bol doručený exekučný titul, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 27. 5. 2009. Tunajší súd dňa 7. 9. 2009 vyzval oprávneného, aby v lehote 10 dní predložil zmluvu o úvere zo dňa 29. 5. 2008, čo bolo po 11 dňoch od podania návrhu. Následne dňa 29. 10. 2009 urgoval navrhovateľa k splneniu povinnosti, ktorý dňa 13. 11. 2009 súdu oznámil, že vyhľadávanie je značne administratívne náročné, pričom im situáciu sťažujú súdy, ktoré namiesto hromadných výziev zasielajú nespočetné množstvo výziev, tak žiadajú okresný súd o predĺženie lehoty na vybavenie 60 dní. Počas tejto lehoty, o ktorú žiadal samotný navrhovateľ, zaslal súdu dňa 18. 11. 2009 žiadosť o informáciu o stave konania, poukazujúc na to, že súdny exekútor nemôže v predmetnej exekučnej veci konať, nakoľko do dňa žiadosti neobdržal poverenie Okresného súdu Považská Bystrica na vykonanie exekúcie. Následne dňa 27. 11. 2009 súd zaslal prípis navrhovateľovi s poučením, na ktorý dňa 28. 12. 2009 navrhovateľ reagoval ako Odpoveď na urgencie súdu, kde udáva, že mu nie je zrejmé, prečo by mal predložiť písomnosti, ktoré súd od neho žiada. Súd napokon uznesením zo dňa 21. 1. 2010 žiadosť exekútora zamietol. Proti rozhodnutiu podal navrhovateľ odvolanie dňa 19. 2. 2010. Krajský súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil rozhodnutím zo dňa 30. 4. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31. 5. 2010.

Vo veci 5C 83/2012 sa nárok o zaplatenie náhrady škody navrhovateľa týkal konania tunajšieho súdu 10Er 800/2009. Z obsahu tohto exekučného spisu súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekútorom doručená tunajšiemu súdu dňa 24. 11. 2009 a exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 24. 6. 2009. Po podaní návrhu tunajší súd vyzval oprávneného dňa 1. 12. 2009, teda po 6 dňoch, aby v lehote 25 dní predložil súdu zmluvu o úvere. Dňa 28. 12. 2009, teda po uplynutí tejto lehoty navrhovateľ súdu oznámil, že mu nie je zrejmé na základe čoho súd požaduje predloženie tejto zmluvy a prvostupňový súd 5. 2. 2010 žiadosť o poverenie zamietol. Proti tomuto uzneseniu bolo podané odvolanie a krajský súd uznesením zo dňa 30. 4. 2010 prvostupňové rozhodnutie súdu potvrdil a nadobudlo tak právoplatnosť dňa 17. 6. 2010.

Ďalší nárok v tomto spojenom konaní pod č. k. 5C 84/2012 navrhovateľ opieral o konanie, ktoré sa vedie pod č.k. 10Er 573/2009. Exekútor podal žiadosť o vydanie poverenia dňa 26.8. 2009 a exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 1. 6. 2009. Po podaní návrhu 7. 9. 2009 súd vyzval navrhovateľa, aby predložil súdu zmluvu o úvere v lehote 20 dní. Dňa 8. 10. 2009 súdny exekútor súdu oznámil, že má o túto zmluvu súd požiadať oprávneného, teda Pohotovosť s. r. o., čo súd urobil 3. 11. 2009 a oprávnený dňa 18. 11. 2009 žiadal súd, aby mu oznámil stav konania. Dňa 1. 12. 2009 súd opakovane žiadal pripojenie tejto zmluvy, na čo navrhovateľ dňa 2. 12. 2009 súdu oznámil, že predmetná výzva nemá oporu v exekučnom poriadku. Prvostupňový súd uznesením zo dňa 9. 12. 2009 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Po podaní odvolania Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 27. 4. 2010 prvostupňové rozhodnutie súdu potvrdil a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 26. 5. 2010.

Náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy sa navrhovateľ domáhal aj v konaní 5C 86/2012 a týkala sa konania 10Er 347/2011. V tomto konaní požiadal súdny exekútor o udelenie poverenia na výkon exekúcie dňa 5. 5. 2011 a exekučným titulom v tomto konaní bol rozhodcovský rozsudok zo dňa 25. 1. 2011. Dňa 9. 5. 2011, teda 4 dni po podaní žiadosti súd uznesením žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1. 6. 2011.

Také isté nároky si uplatnil navrhovateľ aj v konaní 5C 89/2012 a týkalo sa konania 6Er 493/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zaslal exekútor tunajšiemu súdu dňa 20. 7. 2009 a exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 12. 5. 2009. Dňa 23. 7. 2009, teda 3 dni po podaní návrhu súd vyžiadal oprávneného, aby súdu zaslal zmluvu o úvere v lehote 10 dní. Listom zo dňa 2. 10. 2009 požiadal navrhovateľ o predĺženie lehoty o 60 dní, ktorú mu súd umožnil, avšak 18. 11. 2009 navrhovateľ požiadal súd o zaujatie stanoviska v akom stave je konanie. Dňa 1. 12. 2009 zaslal súd oprávnenému prípis, v ktorom ho poučil o tom, že súd z úradnej povinnosti preskúmava, či rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom zaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom a upozornil ho, že lehotu na splnenie si povinností nedodrжал. Dňa 2. 12. 2009 potom si oprávnený túto povinnosť splnil a súd ho 8. 12. 2009 vyzval, aby v lehote 10 dní upravil a dal do súladu návrh s exekučným titulom. Následne 11. 1. 2010 bol súdu doručený opravený návrh na výkon exekúcie a súd uznesením zo dňa 20. 1. 2010 žiadosť o udelenie poverenia v časti úroku z omeškania zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. 2. 2010. Následne 21. 1. 2010 vydal poverenie pre exekútora na vymoženie uloženej povinnosti 294,76 € s prísl.

V konaní 5C 91/2012 sa domáhal navrhovateľ náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v súvislosti s konaním 7Er 572/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie bola podaná dňa 26. 8. 2009 a exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zo dňa 12. 5. 2009. Dňa 7. 9. 2009 bol vyzvaný oprávnený, aby predložil súdu zmluvu o úvere v lehote 20 dní, na čo navrhovateľ 18. 11. 2009 zaslal súdu žiadosť o informáciu o stave konania, bez toho však, aby si túto povinnosť splnil. Preto dňa 27. 11. 2009 bol poučený a urgovaný. Keďže si svoju povinnosť nesplnil, súd 8. 3. 2010 žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol. Po podaní odvolania Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 15. 6. 2010 prvostupňové uznesenie potvrdil a nadobudlo tak právoplatnosť 28. 6. 2010.

V konaní 5C 92/2012 sa týchto nárokov domáhal navrhovateľ v súvislosti s konaním tunajšieho 8Er 573/2009. Z obsahu spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie bola súdu doručená 26. 8. 2009 a exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zo dňa 11. 5. 2009. Tunajší súd po podaní návrhu dňa 8. 9. 2009 vyzval oprávneného, aby predložil zmluvu o úvere a navrhovateľ listom zo dňa 28. 10. 2009 žiadal lehotu predĺžiť o 60 dní. Hoci tak sám žiadal, dňa 18. 11. 2009 sa

obrátil na súd o zaslanie informácie v akom stave je toto exekučné konanie, pretože súdny exekútor neobdržal poverenie. Preto mu súd dňa 1. 12. 2009 zaslal novú výzvu, na čo mu 28. 12. 2009 navrhovateľ oznámil, že mu nie je zrejmé na základe akého právneho predpisu je povinný predložiť tieto doklady. Preto súd uznesením zo dňa 26. 1. 2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol a po podaní odvolania toto uznesenie potvrdil Krajský súd v Trenčíne dňa 30. 4. 2010 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18. 6. 2010.

Ďalší nárok si uplatnil navrhovateľ v konaní 8C 130/2012, kde sa jeho nároky týkajú exekučného konania, ktoré sa na tunajšom súde vedie pod č. 8Er 427/2011. Z tohto spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia doručil exekútor súdu dňa 23. 5. 2011. Tak ako v predchádzajúcich, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, v tomto prípade zo dňa 22. 2. 2011. Súd uznesením zo dňa 25. 5. 2011 návrh zamietol. Proti uzneseniu nebolo podané odvolanie a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 22. 6. 2011.

Posledným nárokom náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z toho istého titulu je konanie 5C 85/2012, kde sa domáhal navrhovateľ náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v súvislosti s konaním 7Er 572/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie bola podaná dňa 26. 8. 2009 a exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zo dňa 12. 5. 2009. Dňa 7. 9. 2009 bol vyzvaný oprávnený, aby predložil súdu zmluvu o úvere v lehote 20 dní, na čo navrhovateľ 18. 11. 2009 zaslal súdu žiadosť o informáciu o stave konania, bez toho však, aby si túto povinnosť splnil. Preto dňa 27. 11. 2009 bol poučený a urgovaný. Keďže si svoju povinnosť nesplnil, súd 8. 3. 2010 žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol. Po podaní odvolania Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 15. 6. 2010 prvostupňové uznesenie potvrdil a nadobudlo tak právoplatnosť 28. 6. 2010.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje Zákon č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov neskorších predpisov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na exekúciu a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/, b/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti o návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie uznesením zamietá a proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prieťahov v konaní navrhovateľ navrhol pripojenie exekučných spisov, z ktorých súd skonštatoval v priebehu konania a to pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho z jednotlivých zmlúv o úvere.

Podľa § 9 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto spôsobom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujmy v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje najmä s prihliadnutím

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vzniknutej ujmy aj na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému na spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia oznámenia (rozhodnutia), ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

V uvedených súdnych konaniach sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu. Súd preto s prihliadnutím na Zákon č. 514/2003 zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne:

- 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na povolenie exekúcie,
- 2/ vznik škody,
- 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V týchto konaniach, a to súd zdôrazňuje, boli lehoty dodržané, pretože lehota 15 dní sa v tomto prípade nevzťahuje na situáciu, keď súd rozhoduje o žiadosti súdneho exekútora na základe exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku. Týmito exekučnými titulmi sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery. V citovaných konaniach navrhovateľ navrhoval vykonať predmetnú exekúciu na základe rozsudku rozhodcovského súdu. Preto nemožno konštatovať porušenie lehoty na rozhodnutie a aj z dôvodovej správy k Zákonu č. 102/2011 Z. z. vyplýva, že rozhodcovský rozsudok je nepochybne exekučným titulom. V týchto prípadoch bola dĺžka konania nepochybne ovplyvnená tým, že navrhovateľ žiadal vydať rozhodnutie na základe rozhodcovského rozsudku, kde súd musí ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, alebo v rozpore s dobrými mravmi. Súd v týchto veciach neprekročil svoju právomoc, ako to uvádza navrhovateľ, a na vec nemožno aplikovať §6 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ v niektorých veciach ani nepodal odvolanie proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade, že takéto odvolanie podal, I. stupňové rozhodnutie potvrdil krajský súd a uznesenia sa stali právoplatné. Doposiaľ tieto uznesenia exekučného súdu neboli zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť a preto nemožno tvrdiť tak, ako to tvrdí navrhovateľ, že by bola príčinná súvislosť medzi konaním súdu a údajnou škodou, ktorá mu vznikla. Rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia si navrhovateľ zavinil sám a to tým, že do predmetnej úverovej zmluvy v rozpore so spotrebiteľským právom vložil rozhodcovskú doložku majúcu charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, hoci ako dodávateľ poskytujúci úvery vo veľkom rozsahu už niekoľko rokov, musel poznať spotrebiteľské právne normy s tým, že nešlo o neočakávané rozhodnutie, keďže exekučné súdy z týchto dôvodov nepovažovali rozhodcovské rozsudky za spôsobilé exekučné tituly.

V ďalších konaniach si uplatnil navrhovateľ škodu z dôvodu, že súd nerozhodol o vydaní poverenia v lehote a v lehote zákonom stanovenej nerozhodol o zmene súdneho exekútora.

V konaní 5C 77/2012 v súvislosti s konaním 10Er 866/2012 sa navrhovateľ domáhal zaplataenia majetkovej škody v celkovej výške 4 836,97 €, predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom-súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Pokiaľ ide o priesťahy v tomto konaní, navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku súdneho exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil. Táto skutočnosť nie je pravdou, pretože spisová značka exekučného konania je uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia a číslo tohto exekučného konania v každom prípade súd zisťoval z vlastnej iniciatívy. Už samotný začiatok konania bol teda komplikovaný tým, že musel súd identifikovať číslo exekučného konania podľa mena a dátumu narodenia dlžníka, ako aj číslom zmluvy o úvere a z predmetného exekučného spisu v tomto konaní jednoznačne vyplynulo, že návrh na tunajší súd bol podaný 13. 8. 2012 a už 23. 8. 2012 o návrhu oprávneného rozhodol tak, že návrh na vykonanie exekúcie zamietá. Tým bolo vyvrátené tvrdenie navrhovateľa, že by bol tunajší súd nečinný, alebo že by súd v tomto konaní vytvoril priesťahy pri rozhodovaní v súvislosti s povinnosťou, ktorú mu ukladá zákon. Z činnosti súdu súd ďalej zistil, že na tunajšom súde sa viedli aj sťažnosti navrhovateľa na priesťahy v konaní, ktoré sa viedli napr. pod č. Spr 1515/2012, Spr 1516/2012, Spr 1517/2012, Spr 1518/2012, Spr 1526/2012, Spr 1527/2012, Spr 1529/2012, pričom napr. v konaní Spr 1515/2012 bolo zistené, že súd

ani exekúciu na takto označeného dlžníka vôbec nevedie a pokiaľ ide o ďalšie sťažnosti napr. na konanie 7Er 212/2006, 3Er 89/2006 a 1Er 1560/2005, tieto veci už boli právoplatne skončené a nachádzali sa v spisovni. Zo strany vedenia súdu bol navrhovateľ upozornený na to, že opakované sťažnosti na prietahy nie sú pravdivé a bol požiadaný o efektívny zásah vo vlastnej firme, ktorý by mal smerovať k tomu, aby nezaťažovali súd opakovanými bezdôvodnými sťažnosťami a aby čas, ktorý súdy venujú vybavovaním týchto sťažností mohol byť venovaný v prospech vybavenia vecí. Z tohto teda vyplýva, že konštatovanie navrhovateľa o tom, že by súd spôsobil prietahy tým, že včas nevytyčoval veci, nerozhodoval o návrhoch, alebo že by súd zlým postupom spôsobil prietahy, sa vôbec nezakladajú na pravde. Tak, ako už bolo uvedené, aj v ostatných citovaných veciach, nespôsobil súd žiadne prietahy a vo veci rozhodol v zmysle lehôt, ktoré mu ukladá zákon. V citovaných spisoch bol uplatnený nárok navrhovateľa v súvislosti s podanou žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku, vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. Exekučný súd musí vzhľadom na ust. § 45 Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa, Občianskym zákonníkom a Zákonom o spotrebiteľských úveroch vždy ex offio skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené v rozpore s dobrými mravmi. Takto v súlade so zákonom exekučný súd v týchto prípadoch skúmal, že či je možné exekúciu vykonať na základe rozhodnutí rozhodcovských súdov a keď zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať, návrh na vydanie poverenia zamietol.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa uvedených v jednotlivých konaniach zistil, že v konaní 5C 77/2012 si uplatnil náhradu škody vo výške 4 836,97 €, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu a ide o spravodlivú satisfakciu za porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Ďalej si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušovania jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé posúdenie veci sumu 967,39 €, ktorá predstavuje 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

V konaní 5C 78/2012 si uplatnil nemajetkovú škodu vo výške 822,74 €, ktorá mu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu z dôvodov tak ako v konaní 5C 77/2012 a primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti vo výške 164,55 € ako 20% uplatňovanej istiny.

Z tých istých dôvodov si v konaní 5C 79/2012 uplatnil škodu 2 201,86 €, ktorá mu nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu a náhradu nemajetkovej ujmy 440,37 € ako 20% uplatňovanej istiny.

V konaní 5C 80/2012 si takto a z tých istých dôvodov uplatnil majetkovú škodu predstavujúcu ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou a uskutočňovaním vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a výkonu exekúcie, ktorú špecifikoval ako náklady na správu pohľadávky na udržiavanie a správu informačného systému spolu 70,- € + 40,- € a na administratívne spracovanie textov, urgencií a pod. vo výške 15,- €, spolu 125,- €. Taktiež si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti vo výške 520,01 €. Uskutočnil výpočet v tomto prípade alikvotným pomerom 55,- € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V konaní 5C 81/2012 si uplatnil navrhovateľ z dôvodov prietahov v konaní, poukazujúc na tie isté skutočnosti sumu 125,- € a primeranú náhradu nemajetkovej ujmy 424,12 € alikvotným pomerom 55,- € za každý mesiac omeškania.

V konaní 5C 82/2012 si uplatnil ako náhradu škody sumu 5 491,99 € ako náhradu istiny, ktorá mu nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím a primeranú náhradu nemajetkovej ujmy 1 098,40 € ako 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Ďalej v konaní 5C 83/2012 si takto navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody 496,89 € ako náhrada istiny, ktorá mu nemôže byť priznaná v občianskom súdnom konaní a primeranú náhradu nemajetkovej ujmy 99,38 € ako 20% z uplatňovanej istiny.

V konaní 5C 84/2012 si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody, ktorá viac nemôže byť priznaná vo výške 4 024,05 € a náhradu nemajetkovej ujmy ako 20% z uplatňovanej istiny vo výške 804,81 €.

V konaní 5C 85/2012 si navrhovateľ uplatnil z dôvodov, ktoré vznikli údajnými prieťahmi v konaní škodu 125, € a náhradu nemajetkovej ujmy 282,13 € ako alikvotný pomer 55,- € za každý mesiac omeškania.

V konaní 5C 86/2012 si takto navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody 1 102,15 €, ktorá mu nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím a primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20% žalovanej sumy vo výške 220,43 €.

V konaní 5C 89/2012 si navrhovateľ uplatnil náhradu nákladov v súvislosti s uplatňovaním práv v rámci prieťahu v konaní sumu 125,- € a nemajetkovú ujmu 495,- € za 9 mesiacov.

V konaní 5C 91/2012 si svojim návrhom uplatnil v súvislosti s údajnými prieťahmi v konaní sumu 125,- € a nemajetkovú ujmu 55,- € za každý mesiac omeškania vo výške 726,54 €.

V konaní 5C 92/2012 si svojim návrhom v dôsledku v prieťahoch konaní uplatnil sumu 125,- € a náhradu nemajetkovej ujmy 726,54 € za každý mesiac omeškania po 55,- €.

V konaní 8C 130/2012 si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu vo výške 1534,04 €, primeranú náhradu nemajetkovej ujmy a to 20% z uplatňovanej istiny vo výške 306,81 €.

S prihliadnutím na citované ustanovenie zákona a na skutočnosti, ktoré súd zistil z jednotlivých exekučných spisov pokiaľ ide o náhradu škody z údajných prieťahov v konaní vyplýva, že v týchto konaniach sa súd prieťahov nedopustil. Rozhodoval v primeranej a zákonom stanovenej lehote bez toho, aby vznikali v konaní prieťahy. Nesprávneho úradného postupu sa Okresný súd v Považskej Bystrici mal dopustiť tým, že o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote. Súd rozhodoval v zákonných lehotách a navyše, samotný navrhovateľ sťažoval postup súdu tým, že neoznačil spisovú značku exekučného konania, čím vzhľadom na hromadné podania bol sťažovaný aj postup súdu v exekučnej kancelárii. Nemôže teda navrhovateľ tvrdiť, že mal nejaké náklady v súvislosti s nápravou prieťahov v konaní, keď jednak k týmto prieťahom nedošlo a navyše, navrhovateľ údajne spravoval nejaký informačný systém, čo nemôže byť pravdou, lebo v prípade, že by to tak bolo a pohľadávku riadne spravoval, vedel by uviesť aj správnu spisovú značku exekučného súdneho konania a nepodával by na súd sťažnosti na prieťahy v tých konaniach, ktoré boli právoplatne skončené, alebo ktoré súd vôbec nevedel. Preto aj z tohto pohľadu mu žiaden nárok na údajné spravovanie a náklady na odstránenie prieťahov v konaní rozhodne nepatria. Keďže súd sa takýchto prieťahov nedopustil, takže mu potom nepatrí ani náhrada, ktorú si uplatnil a ani primeraná náhrada nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti. Súd preto vo všetkých týchto prípadoch návrh zamietol a pokiaľ ide o náhradu majetkovej škody súd bol toho názoru, že tým, že postupoval podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý súdu ukladá povinnosť preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh exekúcie a exekučný titul sa nedopustil žiadneho porušenia zákona alebo nesprávneho úradného postupu. Podľa tohto odcitovaného ustanovenia, ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na výkon exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, návrhu vyhovie. Ako vyplýva z citovaných ustanovení zákona, súd je tak povinný skúmať aj v prípade, ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovského súdu. Súd v prípadoch, kedy poverenie nevydal, vydal rozhodnutie, ktoré bolo preskúmané krajským súdom, alebo proti nemu bolo podané odvolanie, je to rozhodnutie právoplatné a preto nemožno konštatovať, že by sa súd dopustil nesprávneho úradného postupu, o ktorý nesprávny úradný postup navrhovateľ opiera svoj nárok. Súd v tomto prípade postupoval podľa zákona a teda chýba tu znak, pre ktorý by mohol súd priznať navrhovateľovi náhradu škody, t. j. nesprávny úradný postup súdu. Preto aj v tejto časti súd návrh zamietol.

V ďalších konaniach, ktoré boli spojené na spoločné konanie a to konanie 5C 87/2012, 5C 88/2012, 5C 90/2012, 5C 93/2012, 5C 94/2012, 5C 95/2012, 5C 96/2012, 5C 97/2012 a v konaní 7C 162/2012 si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu prieťahov v konaní. V jednotlivých pripojených exekučných spisoch súd zistil nasledovné:

V konaní 5C 87/2012 si žalobca uplatnil náhradu za konanie, ktoré sa viedlo na tunajšom súde pod č. 1Er 1151/2003. V tomto konaní si teda uplatnil navrhovateľ náhradu majetkovej škody spočívajúcu v

účelne vynaložených nákladoch v spojení s jeho činnosťou vo veci správy a udržiavania pohľadávok a tiež primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy pomerom 55,32 € za každý mesiac omeškania vo všetkých jednotlivých nasledujúcich prípadoch. Z konania 1Er 1151/2003 súd zistil, že v tomto konaní sa vedie exekučné konanie proti povinnému D. S., nar. X. XX. XXXX. Z obsahu spisu vyplýva, že na tunajší súd bola dňa 16. 5. 2003 doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol platobný rozkaz a dňa 21. 5. 2003, teda do 6 dní súd vydal poverenie pre súdneho exekútora. Dňa 23. 11. 2010 bol na tunajší súd podaný návrh na zmenu súdneho exekútora a 25. 11. 2010 bola pôvodná súdna exekútorka JUDr. Krasňanová vyzvaná, aby sa v lehote 10 dní vyjadrila a vyčíslila trovy exekúcie. Dňa 21. 12. 2010 bola k tomuto urgovaná a súd potom 2. 3. 2011 vydal rozhodnutie, ktorým vyhovel žiadosti oprávneného na zmenu exekútora. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. 3. 2011.

V konaní 5C 88/2012 namietal navrhovateľ prieťahy v súvislosti s exekučným konaním, ktoré sa vedie na tunajšom súde pod č. 1Er 1184/2004. Ako vyplýva z obsahu tohto exekučného spisu žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 15. 6. 2004 a súd 8. 7. 2004 vydal poverenie pre súdneho exekútora. Návrh na zmenu exekútora bol doručený súdu dňa 23. 11. 2010 a súd dňa 4. 2. 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Proti rozhodnutiu súdu podal navrhovateľ odvolanie a Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 31. 1. 2012 prvostupňové uznesenie v časti výroku o trovách exekúcie potvrdil. K vyhláseniu exekúcie za neprípustnú došlo z toho dôvodu, že povinný medzičasom zomrel a zomrel ako nemajetný.

V konaní 5C 93/2012 namietal navrhovateľ prieťahy v konaní v súvislosti s výkonom exekúcie na dlžníka S. P., nar. XX. X. XXXX. Toto exekučné konanie sa vedie na tunajšom súde pod č. 1Er 2060/2006. Z obsahu tohto exekučného spisu súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola nášmu súdu doručená dňa 12. 6. 2006. Dňa 15. 6. 2006 súd vydal poverenie pre exekútora a dňa 6. 9. 2010 bol súdu doručený návrh na zmenu exekútora. Dňa 17. 9. 2010 bol návrh doručený pôvodnej exekútorky na vyjadrenie s tým, aby v lehote 10 dní špecifikovala trovy konania, čo exekútorka doručila súdu dňa 4. 10. 2010. Keďže nepredložila exekučný spis č. Ex 1044/2006 bola k tomu opakovane urgovaná. Uznesením zo dňa 5. 11. 2010 súd potom exekúciu zastavil a oprávneného zaviazal zaplatiť trovy exekúcie na účet súdnej exekútorky a keďže bola exekúcia zastavená, zamietol aj návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Toto rozhodnutie bolo napadnuté odvolaním a krajský súd uznesením zo dňa 31. 5. 2011 zrušil rozhodnutie I. stupňa vo výroku o zastavení exekúcie a vo výroku o trovách konania. Zároveň odmietol odvolanie oprávneného proti výroku o zamietnutí návrhu na zmenu exekútora. Rozhodnutie tak nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 7. 2011.

V konaní 5C 90/2012 sa z takého istého titulu domáhal žalobca náhrady vo veci povinného H. Z., nar. XX. X. XXXX. Toto konanie sa na tunajšom súde viedlo pod č. 1Er 1398/2006. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 13. 4. 2006 a 24. 6. 2006 súd vydal poverenie pre exekútora. Návrh na zmenu exekútora bol súdu doručený 6. 9. 2010 a 29. 9. 2010 pôvodná súdna exekútorka podala na tunajší súd návrh na zastavenie exekúcie. Zároveň pripisom zo dňa 4. 10. 2010 si vyčíslila trovy exekúcie. Súd na základe toho vyzval exekútorku 27. 10. 2010, aby predložila exekučné spisy a vzhľadom na jej návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť súd šetril, či je povinný držiteľom motorového vozidla, čo polícia súdu oznámila 17. 2. 2011. Úrad práce súdu oznámil 18. 2. 2011, že nie je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a ďalšie správy prišli z Mestského úradu v Púchove, zo Sociálnej poisťovne a potom súd uznesením zo dňa 4. 3. 2011 súd návrh exekútora na zastavenie exekúcie zamietal a vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora a poveril nového exekútora. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 3. 2011. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie pôvodná exekútorka. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 19CoE 290/2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. 7. 2012 a po tom, ako súd rozsiahlo doplnil dokazovanie a ustanovil povinnému opatrovníka odvolanie súdnej exekútorky odmietol.

V konaní 5C 94/2012 sa navrhovateľ domáhal svojich nárokov v súvislosti s exekučným konaním, ktoré sa viedlo proti povinnej H. D., nar. X. X. XXXX a to v konaní 1Er 2880/2005. Z obsahu tohto exekučného spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená nášmu súdu 14. 11. 2005. Rozhodnutie, ktorým súd poveril súdneho exekútora na výkon exekúcie súd vydal 21. 11. 2005. Dňa 20. 9. 2010 bol podaný návrh na zmenu exekútora na tunajší súd s tým, že 28. 9. 2010 podal exekútor návrh na zastavenie exekúcie a 10. 10. 2010 si vyúčtoval trovy exekúcie. Súd vykonal dokazovanie ohľadne majetku povinného a po vykonaní tohto dokazovania uznesením zo dňa 7. 12. 2010 exekúciu zastavil a oprávneného zaviazal zaplatiť trovy exekúcie pôvodnému exekútorovi

a zároveň zamietol návrh na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu v časti o trovách exekúcie podal odvolanie exekútor a oprávnený v časti, v ktorej bola exekúcia zastavená. Krajský súd uznesením 19CoE 85/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. 7. 2011 uznesenie súdu I. stupňa zrušil vo výroku o trovách exekúcie a odvolanie oprávneného proti výroku o zamietnutí návrh na zmenu exekútora odmietol.

V konaní 5C 95/2012 sa domáhal navrhovateľ nárokov v súvislosti s exekúciou proti D. E., nar. XX. X. XXXX, ktoré exekučné konanie sa vedie pod č. 4Er 128/2006. Ako vyplýva z obsahu tohto exekučného spisu, žiadosť o udelenie poverenia bola podaná na náš súd 21. 9. 2006 a poverenie na výkon exekúcie bolo súdom vydané dňa 3. 10. 2006. Návrh na zmenu súdneho exekútora bol tunajšiemu súdu doručený 6. 9. 2010 a bol predložený pôvodnému exekútorovi na vyčíslenie trov exekučného konania. Exekútor 29. 9. 2010 predložil vyúčtovanie trov exekúcie a zároveň navrhol zastavenie exekúcie a preto bol aj 18. 10. 2010 vyzvaný, aby predložil svoj exekučný spis. Uznesením zo dňa 23. 2. 2011 súd žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol a exekúciu zastavil. Zároveň priznal pôvodnému exekútorovi náhradu trov konania. Proti uzneseniu podal odvolanie oprávnený. Krajský súd uznesenie I. stupňa v časti o zastavení exekúcie ako aj v časti o trovách konania potvrdil. V časti výroku týkajúcej sa žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora odvolanie oprávneného odmietol.

V konaní 5C 96/2012 uplatňoval navrhovateľ svoj nárok v súvislosti s exekučným konaním, ktoré sa vedie proti D. U., nar. XX. XX. XXXX ako povinnému. Konanie je pod č. 4Er 66/2007 a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola nášmu súdu doručená 15. 2. 2007 a dňa 20. 2. 2007 súd poverenie vydal. Dňa 23. 11. 2010 podal navrhovateľ návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd vyzval oprávneného na zaplatenie súdneho poplatku a zároveň bol návrh doručený súdnej exekútorke na vyjadrenie so žiadosťou o vyčíslenie trov exekúcie. Exekútorka dňa 7. 12. 2010 žiadala exekučné konanie zastaviť pre nemajetnosť a po tom ako Krajský súd v Trenčíne rozhodol o odvolaní ohľadne vyrubeneho súdneho poplatku náš súd uznesením zo dňa 21. 2. 2011 vyhovel žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Navrhovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie. Medzitým súd vydal rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť pôvodného exekútora o náhradu trov konania. Krajský súd v Trenčíne uznesením 17CoE 432/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. 12. 2011 odvolanie odmietol a súd potom uznesením zo dňa 27. 3. 2012 exekúciu v časti príslušenstvo čo do úroku z omeškania zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 11. 5. 2012.

V konaní 5C 97/2012 sa oprávnený domáhal svojich nárokov z exekučného konania proti povinnej I. P., nar. XX. X. XXXX. Toto exekučné konanie sa vedie pod č. 1Er 47/2005 a z obsahu exekučného spisu súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola podaná na tunajší súd dňa 2. 4. 2007 a poverenie súd vydal 17. 4. 2007. Žiadosť o zmenu súdneho exekútora súd obdržal 6. 9. 2010. Po zaslaní pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie bol vyrubený súdny poplatok, proti ktorému bolo podané odvolanie, spis bol predložený krajskému súdu, ktorý I. stupňové rozhodnutie zrušil a to dňa 28. 2. 2011 a následne súd vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora dňa 10. 5. 2011 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 6. 2011.

Posledným nárokom v tomto spojenom konaní bol nárok v konaní 7C 162/2012, ktorý navrhovateľ opieral o exekučné konanie, ktoré sa vedie proti povinnému - Alena Jančová, nar. 19. 3. 1984. Toto konanie vedie súd pod č. k. 10Er 896/2011 a poverený exekútor doručil tunajšiemu súdu žiadosť o udelenie poverenia dňa 9. 9. 2011. Okresný súd vydal dňa 12. 9. 2011 uznesenie, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol s tým, že rozsudok rozhodcovského súdu nie je spôsobilým exekučným titulom. Rozsudok bol vydaný na základe zmenky, ktorá bola vystavená na základe dohody o vyplnení zmenky, ktorú súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Proti predmetnému uzneseniu nepodal oprávnený odvolanie a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. 10. 2011.

V týchto ďalších prípadoch súd poukazuje na to, že oneskorenie v rozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora bolo nepochybne spôsobené tým, ako už bolo uvedené, že navrhovateľ neuviedol číslo exekučného konania, ktorú identifikáciu musel urobiť súd, čo sťažovalo vzhľadom na veľký počet návrhov jeho činnosť a konanie. Navrhovateľ nemôže tvrdiť, že mu spisová značka súdneho konania nebola známa, čo nasvedčuje aj tomu, že jeho žiadosť o náhradu škody v dôsledku spravovania informačného systému je neakceptovateľná a tak, ako už bolo uvedené, aj vo svojich sťažnostiach predsedovi súdu, nebol schopný označiť konania. Že nemá poriadok v evidencii nasvedčovali tomu aj sťažnosti na konania, ktoré boli už skončené, alebo na konania, ktoré tunajší súd vôbec nevedel.

Súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (I.ÚS 27/02, I.ÚS 197/03, I.ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Z rozhodnutí Ústavného súdu SR vyplýva, že nie každý zistený prieťah má automaticky za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti v tomto prípade na tú skutočnosť, že súd neustále vo veci vykonával úkony smerujúce k čo najskoršiemu skončeniu veci, ktoré úkony nepredložil navrhovateľ s návrhom a ktoré boli na zákonné rozhodnutie potrebné sa nemohol dopustiť prieťahov v konaní.

Navrhovateľ nevyhnutne na svoju činnosť potrebuje informačný systém, a ako už bolo uvedené, tento zjavne neprevádzkoval správne a navyše, vo svojom návrhu nekonkretizoval o aké právne výkony, v súvislosti s ktorými malo dôjsť k vzniku škody, ide, aké náklady na udržiavanie a správu mu mali vzniknúť v období tvrdeného meškania súdu. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ich nielenže nekonkretizoval, ale nemal ako preukázať a nepreukázal. Preto súd návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Odporca bol v konaní v celom rozsahu úspešný. Keďže svoje trovy nešpecifikoval a tieto mu nevznikli, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. musí byť z podaného odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Podanie treba doložiť potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. musí obsahovať označenie rozhodnutia, proti ktorému odvolanie smeruje, v čom vidí nesprávnosť tohto rozhodnutia alebo postupu súdu a čoho sa odvolávateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Nepodaním odvolania v zákonnej lehote sa rozhodnutie stáva právoplatným a vykonateľným.

Ak povinný dobrovoľne neplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na exekúciu.